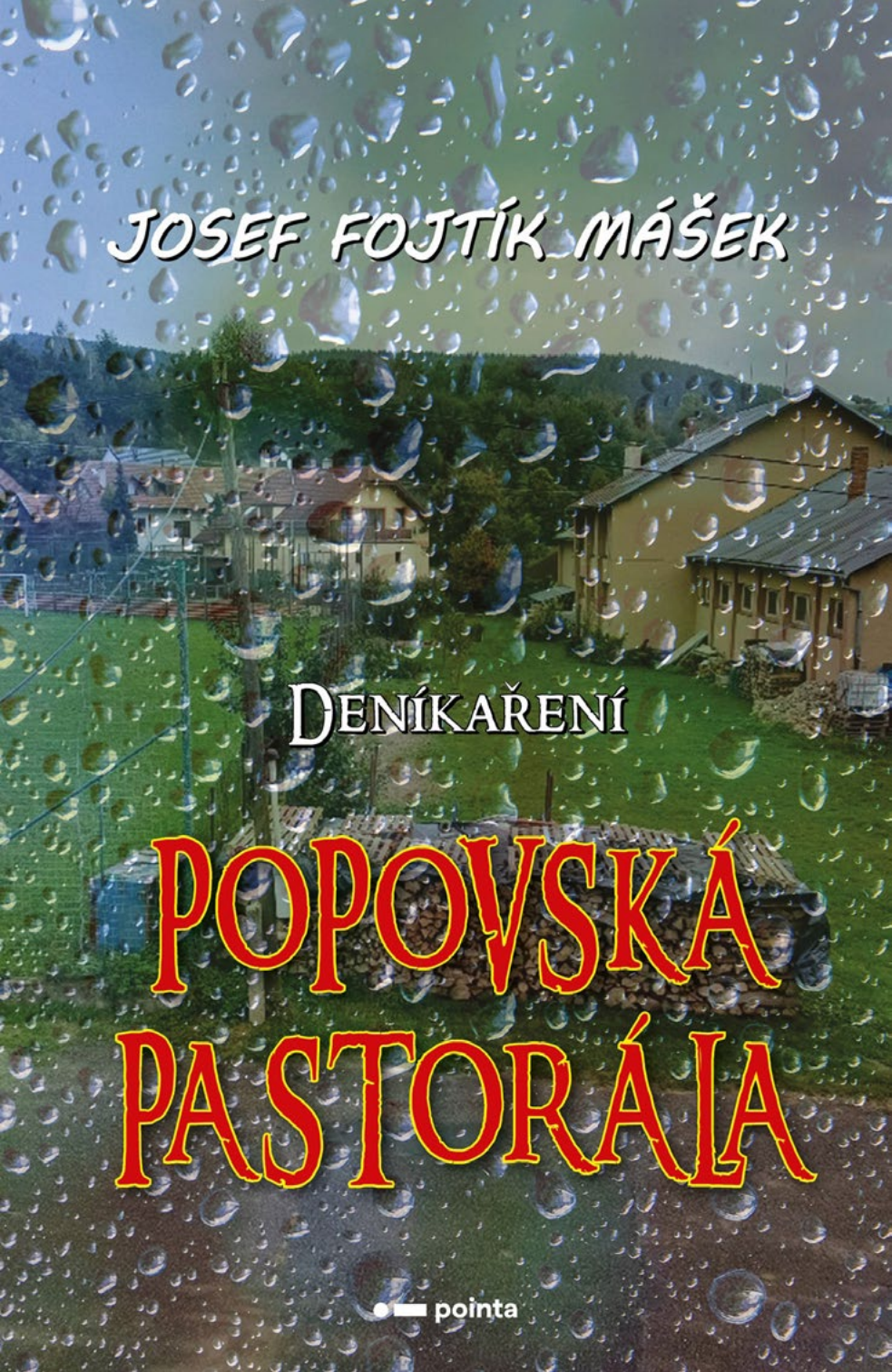

JOSEF FOJTÍK MÁŠEK

DENÍKAŘENÍ

POPOVSKÁ
PASTORÁLIA

Deníkaření

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Josef Fojtík Mášek

Deníkaření – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

JOSEF FOJTÍK MÁŠEK

DENÍKAŘENÍ

POPOVSKÁ
PASTORÁLA

2025

● ■ pointa

*Sestrám Marii a Zdeně
a doktoru medicíny Josefu Zvoníčkoví*

Text © Josef Fojtík Mášek

ISBN tištěné verze 978-80-7691-729-3

ISBN e-knihy 978-80-7691-795-8 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-796-5 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-794-1 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

7

Popov – jak rád ten název obce vyslovuji. Aby ne, když je to moje rodná obec. A byla i mého otce a dědy i pradědečků.

Svého dědečka z otcovy strany mně nebylo dopřáno poznat. Vždy jsem se v němém úžasu koukal na náhrobní desku, kde bylo napsáno, že žil v letech 1902 až 1934. A podobně ani babičku z otcovy strany. U jejího jména byla čísla letopočtů 1904–1957.

Ale druhého dědečka a babičku jsem si užil. Těch ano. Maminka ale nepochází z Popova, byla ze sousední obce Štítná nad Vláří.

Popov je nejen má rodná obec, ale i tolika a tolika dalších lidí. Bohužel mnozí z těch, které jsem zde poznal, už nežijí. A těch je, co už tu nejsou, těch, kteří prožili duší i tělem většinu svého života právě v Popově. Kolik nás tu po narození v nedaleké porodnici žilo... Kolik z nás vyslovalo větu, že je z Popova.

Porodnice, to je vynález posledních desetiletí. Mne fascinuje obraz, který podle pohlednice namaloval jeden malíř a na který se občas koukám. Popov se od té doby skoro nezměnil. Od nepaměti se pro něj užívalo

všelijakých názvů. Snad nejčastěji Popův keř a v 19. století německy Popukersch.

Dvakrát obcí projel, podle popovské kroniky, i T. G. Masaryk, protože zde vede železnice Brno – Trenčanská Teplá. A my se do toho všeho zde narodili. Patřím totiž do Generace X, což jsou ročníky 1965–1980. Chvost starých časů jsem zachytil.

Stovky let to tu bylo beze změny stejné. Pro všechny. Jen co dala půda a dobytek. Všichni obyvatelé vesnic na tom byli podobně, jistěže, ale stejně mě to fascinuje. Nemohli jako my usednout k učebnici či beletrii, kdy chtěli. Nemohli, kdy chtěli, poslouchat muziku či zkouknout nějaký film. Nemohli dle libosti psát, co je napadlo a používat Facebook či WhatsApp nebo YouTube.

Kolik nás tu tedy v obci Popov žilo v mých dětských časech? A kolik nás tu jen zůstalo? Jdu barák po baráku a je jich tu podle statistiky 148.

2

Padělky – to je jen několik domů kolem oploce-
ného hřiště. Když vykouknu z čelního okna, tak vidím
naši školu i školku, která ale sloužila jako škola jen de-
set let, v letech 1965–1975, dokud ve Štítné nepostavili
větší školu a všechny děti školou povinné se přesunuly
do ní.

Kouknu-li kousek doleva, tak vidím obchod se
smíšeným zbožím, který zde fungoval donedávna. Vi-
dím taky hezké malé fotbalové hřiště a za ním víceú-
čelové hřiště, kde je možno hrát fotbal, tenis, basketbal
i volejbal.

Ze starých časů tu máme už jen hospodu, vlakovou
a autobusovou zastávku.

Lidé, to jsou hlavně příběhy. Každý člověk si píše
svůj příběh. A ty si pak vyprávíme třeba ve škole, v za-
městnání či hospodě.

Na Padělku, když jsem se narodil, tak bydlelo
zhruba sto lidí. Oknem z prvního patra vidím skoro celý
Gastonův barák. Je nízký a vedle něho vpravo je dneska
již nově zastřešený Řehákův domek. Ale to už je Popov
– Ulice.

Ani nevím, kdo si ho po smrti pana Řeháka od jeho syna Ladika koupil. Ladika jsem dobře znal. Často ke mně chodil a rád si hrál hry na počítači. Vyrůstal v Zábřehu na Moravě a zde v Popově měl otce, takže jednoho dne, už jako mladý dospělý, se k němu přestěhoval.

Ladik trpěl padoucnicí a nesměl pracovat ve výškách ani u stroje. Přesto neměl nárok na invalidní důchod. A přece byl aktivní a občas pracoval, kde bylo zapotřebí. Nejdéle asi na baráku vdovce Petra Š.

Když barák dostavili, tak v té době i Ladik odmaturoval a všem říkal, že jede do Plané u Mariánských Lázní k prakticky pro něho cizím lidem. Jeho otec se tomu tehdy smál, byl si jistý, že za chvíli ho má zpátky a zase se s ním bude v pátek v noci dohadovat a pohlavkovat ho, aby už šel z hospody domů, my, že nemusíme tolik v sobotu dělat, co oni, zatímco on má pořád řůru práce, podle něho víc než my. A my, jeho kamarádi, si mysleli totéž. Tedy, že se s tou holkou a rodinou v Plané nesžijí a brzy bude zpátky v Popově. Vždyť ho nikdo s žádnou ženskou nikdy neviděl, natož aby mu to vyšlo s tou, kterou poznal krátce kdesi v lázních. A přece stalo se. Ladik se tedy nevrátil ani za měsíc, ani za rok, ba ani za deset let. S otcem komunikoval přes Skype, pak Facebook a otec naopak trávil poslední roky svého života u Ladika a u svých dvou vnuků.

Po smrti otce Ladik domek prodal a zůstal tam, v Plané u Mariánských Lázní, na Valašsko, do Popova, se už nevrátil. Hlavním důvodem asi bylo, že dokázal být, jak se říká, všude zdejší. Dovedl s kýmkoli rychle

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Deníkaření.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.